

(Kort bemærkning).

Aksel Larsen: At man hæver bundgrænsen for formueskatten fra 90.000 kr. til 200.000 kr. på grundlag af et gammelt løfte om, at man ville fritage parcelhusejerne for urimelige virkninger af den 13. alm. vurdering kan ikke indvirke på mig. Selv om man har givet et løfte, man aldrig burde have givet, har man ikke retfærdiggjort det, man her foretager.

Finansministeren sagde, at hvad besparelser angik, ville man også se på forsvarsudgifterne, og det lød jo forjættende. Det blev mindre forjættende, da han tilføjede: naturligvis inden for forsvarsforligets rammer. Skal det betyde, at hvis det konservative folkeparti modsætter sig besparelser på forsvarsbudgettet, må de ikke blive gennemført?

Hvad angår mit dagsordensforslag, forekommer det mig yderst logisk. Regeringen fastslår, at den vil spare 125 mill. kr. på statsbudgettet; jeg tror nok, det er i folkestyrets ånd, hvis folketinget så udtaler sig om, hvor man bør sætte ind for at spare. Det mener hr. Poul Møller ikke; han synes, det er leg i sandkassen, hvis folketinget vil have en mening om sådan noget.

(Kort bemærkning).

Henry Christensen: Det var såmænd ikke venstre, der trak forhandlingerne over i statsministeriet. Stillingen var den, at venstre klart ikke bare den pågældende dag, men også en eller to dage i forvejen i udvalget havde givet udtryk for, på hvilket grundlag venstre ville forhandle; det lå i forlængelse af hele vor stilling — den stilling, jeg også i dag har forsøgt at klargøre — der førte til og havde afgørende betydning for boligresultatet. Men hr. Poul Møller sagde desværre bestandig, at han og hans parti ikke ville deltage i forhandlingerne. Hvad skulle vi gøre, når hr. Poul Møller opretholdt dette kategorisk afvisende standpunkt, mens vi andre klart og tydeligt i forvejen, åbent for enhver af os og også for hr. Poul Møller, havde sagt, at vi ville forhandle under forudsætning af, at det og det indgik som grundlag i forhandlingerne? Hr. Poul Møller sagde, at han ikke ville forhandle. Hvilke muligheder havde vi, hvis man skulle tro, hvad hr. Poul Møller sagde?

Og det er da klart, det skulle man, for det mente hr. Poul Møller. Jeg beklager bare, at han indtog en så kategorisk afvisende holdning, at den gjorde det umuligt at føre de brede forhandlinger, der havde ligget naturligt i forlængelse af boligforhandlingerne.

Poul Hartling: Det forlig, som er blevet gennemført, og som vi nu har drøftet her i dag, er et trekantet forlig. Vi havde gerne ønsket det firkantet, og når jeg nu er gået herop, er det blandt andet for at sige et par ord om det; men det er også, fordi det ærede medlem hr. Poul Møller giver det udseende af, at der var en mulighed for, at vi havde kunnet få de konservative med.

Allerede i december blev det sagt ganske klart, uden at det var drøftet i forvejen med os, at det konservative folkeparti ikke ville være med til disse afgifter. Vi havde en anden indstilling og sagde det på en anden måde, som man vil huske, og ethvert parti må jo have sin frihed. Men som forhandlingerne foregik nu i de sidste dage, vil også det ærede medlem hr. Poul Møller vide, at allerede den første dag, da vi kom til disse afgiftsforslag i merværdiafgiftsudvalget, fremlagde vor ordfører, hr. Henry Christensen, vor tankegang og vore standpunkter, og da fik man at vide fra de konservative ganske konsekvent og klart og helt i orden, at det ville de ikke være med til. Det ville derfor være lidt underligt, hvis man næste dag — da jeg ganske rigtigt sagde til hr. Poul Møller: nu har vi været i gruppen, og vi har haft en lang forhandling om det, og vi er blevet enige om det, som du ved vi talte om i går, jeg ville bare lige fortælle dig, at nu siger vi det igen som vor gruppes vedtagelse — hvis man da havde kunnet tro, at nu havde de konservative skiftet standpunkt. Det er altså ikke rigtigt, at det kom overrumplende, for det er blevet sagt ganske klart fra første begyndelse.

Det stod sådan for os, at der var forskellige ting, vi ville drøfte først, og derimellem var boligspørgsmålet. Jeg må stadig have den opfattelse, at hvis ikke vi havde øvet et politisk pres, så var boligforliget ikke kommet igennem nu, og så tvivler jeg på, at det havde været muligt at få det igennem senere, fordi der så kommer så mange andre ting. Det skal jeg ikke gå nærmere ind på, men det er altså min opfattelse, at når vi